

MIRATVILLES... IGUALTAT

(Ve de la pàg. 1)
per la Unió de Rabassaires i per nuclis sindicalistes de la menestralia, com a condició indispensable per actuar sindicalment. L'exaltació continua de la unitat i l'exposició de tots els seus sabotejis portats a cap per les dues sindicals, en nom precisament de la unitat, donaria una possibilitat extraordinària d'èxit.

Nova estructuració del Partit, nova política, política sindical. Heus ací de mica en mica el desenvolupament del meu pensament polític.

UNA POLITICA DE JOVENTUTS

Es necessari, indispensable, airejar l'ambient polític d'Esquerra amb una política ardida de Joventuts.

Ja sabem que el problema de les Joventuts sempre planteja al Partit un problema orgànic difícil. Recordem el moviment socialista d'abans del 19 de juliol. Eren les Joventuts que plantejaren al Partit un problema de solució difícilíssima. Mirem ara, fins a quin punt les Joventuts Llibertàries són un problema per a la F. A. I., fins a quin punt les Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya són un problema pel P. S. U. C.; les Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català foren un problema greu per a l'Esquerra, però l'Esquerra volgué resoldre'l d'una manera insòlita.

UN ABSURD...

Per a evitar les angúnies d'una digestió difícil, els elements dirigents de l'Esquerra, en comptes de resoldre el problema de les Joventuts, problema vital per a un Partit, decidiren amputar-se'n i l'Esquerra és ara un Partit de senyors de mitja edat, sense el mordant i sense l'acció que li dona l'existència d'un moviment juvenil.

Cal doncs tornar a una política de Joventuts i aplegar les forces de tots els sectors juvenils que acceptin la lluita a favor dels interessos permanents del nostre poble.

PROBLEMA MILITAR

No oblidem, però, que estem en guerra i que un dels problemes més greus que es planteja actualment a Catalunya és el problema militar. En parlar del problema militar ens trobem altra vegada davant d'un dilema terrible:

La C. N. T. preconitza la forma catalana, en el fons, de militarisme, és a dir, les bandes de combatents lliures: els almogàvers. És indiscutible que aquesta és la forma de combat que correspon al sentit anti-militarista de Catalunya, però és evident que aquesta forma de combat no respon a les necessitats dels mitjans moderns de lluita. Les bandes de comba-

tents lliures no poden vèncer ara les formacions regulars del feixisme.

Es al damunt d'aquesta crítica que la U. G. T. cau a l'altre extrem i preconitza una forma de militarisme que no és res més que la penetració dintre de Catalunya del pensament militar espanyol.

La Catalunya autèntica no és ni en les bandes de milicians del front d'Aragó ni en les formacions militaritzades del Govern de València. Hi ha una política militar catalana que ha d'ésser l'Esquerra qui l'ha de definir i estructurar.

Una nova organització del Partit, una nova política, una política sindical, una política de Joventuts, una política militar.

Tot això, però, ha de tenir una concreció en el que fa referència a l'Estat:

CAL UNA NOVA FORMA ORGANICA DE L'ESTAT

Totes les revolucions en néixer i desenvolupar-se han canviat la forma d'Estat vella i n'han cret de noves. Es necessari que analitzem la revolució russa, la revolució xinesa, la revolució mexicana, la revolució turca, la revolució francesa.

Es natural que tota subversió contra una forma caduca d'Estat preconitzi la formació de noves estructures estatals. A casa nostra això no ha succeït així. És evident que la particularitat de la lluita, que era en els seus inicis purament defensiva, ha desdibuixat el problema històric, però és indiscutible que ens trobem davant d'una nova organització de la vida social i econòmica, que fa indispensable una nova organització de l'Estat.

LES CRISIS

Ens trobem a casa nostra ara, que es produeixen crisis calcades dels vells mètodes de la monarquia, crisis que duren un mes i en el transcurs de les quals es discuteix únicament el nombre i la qualitat de les carteres i la influència dels nuclis polítics i socials amb vistes a augmentar el seu predomini. Hi ha hagut més crisis d'enguà del 19 de juliol que no hi havia hagut en cap dels períodes més turmentats de la política monàrquica.

FINAL

Es evident que la revolució porta aquestes inquietuds i aquests canvis sobtats, però caldria organitzar una forma d'Estat que malgrat les caigudes, malgrat els errors, malgrat els canvis, assegurari una permanència e nles línies generals del desenvolupament polític.

(Grans aplaudiments que duren llarga estona.)

En totes les comarques de Catalunya on la consciència nacional és incipient, cal que onegi la bandera de la llavor redemptora de l'ideal català. Cal ensenyar a la joventut com real, q ue és el nostre nacionalisme. Que no haguem de plànyer un altre dia els fets passats. Tots hi aportarem l'entusiasme, els d'ací i els d'allà, sense recel, que l'estructura comarcal justa i eficient de la Catalunya alliberada en farà de les seves comarques catalanes el baluard més fort i noble en la defensa de les nostres llibertats.

Encara hi ha obrers que viuen en les infectes barraques de Pequin i de Somorrostro.

En canvi, hi ha «obrers» que viuen en pisos esplèndids de l'Eixample, i encara altres que habiten palaus de la Bonanova i de l'avinguda del Tibidabo.

De Crist a Lenin han passat vint segles de revolucions i de guerres, i... encara estem així.

Quants segles hauran de passar de Lenin a X... perquè la paraula «igualtat» sigui quelcom més que una vana figura retòrica? ò

(De «SOM!!»)

ARA!!

Any I 3.ª època N.º 2

Redacció i Administració:

ARIBAU, 74 - Telèfon 71359

NUMERO EXTRAORDINARI

Barcelona, 12 de Juny del 1937

Preu: 0'20 ptes.

INVESTIGACIO

Seria curiós de saber on pesquen sindicalment les legions lerrouxistes que viuen dels pressupostos de l'Estat, Generalitat i Municipi.

I un cop sabut això, potser descobriríem la incògnita del per què a Catalunya no és possible d'establir l'ordre a la reraguarda.

Heus ací per on cal cercar allò que en llenguatge d'actualitat se'n diu la cinquena columna.

(De «SOM!!»)

La nostra consigna:

GUANYAR LA GUERRA!

La nostra ambició:

CATALUNYA LLIURE!

Pot dir-nos algú on son els excaps de Patruelles, Assens, Fàbregues, Coll i González Batlle?

CATALANS!

Que en aquests moments històrics, el record de Francesc Macià ens serveixi de guiatge. L'exemple de l'Avi que posà la seva vida al servei de Catalunya, ha d'inspirar ara els nostres actes. Res de defalliments. Res de vacil·lacions. Seguim les petjades de Francesc Macià i estiguem amatents a la veu del nostre President responsable.

ATLANTIDA A. G. - BARCELONA
Roger de Flor, 5 - Telèfon 52636

ADOQUINETS

No hi ha cap règim que pugui subsistir per la violència, ni per la coacció armada, ni per l'exhibició de banderes fins al paper higiènic.

Molt menys encara, pot subsistir un règim basat en el robatori organitzat, en el «passeig» i en la provocació.

Emplenar les entrades dels cinemes, les columnes del tramvia i les etiquetes dels sifons amb banderes de partit, no és fer la revolució. Es fer el préssec, ni més ni menys.

Parlar d'«abrazos de Vergara», i de vendes a l'enemic quan s'han tingut militants detinguts i processats per la pèrdua d'una ciutat que no podia caure en mans del feixisme representa tenir unes galtes més dures que el ciment armat.

Dir-se comunista i atacar la U. R. S. S., i dir-se «revolucionari» i fer tasca contra-revolucionària, són coses que no lliguen.

Els organitzadors i els actors del passat «putsch», han d'ésser tractats com el que en realitat són: feixistes a sou de l'eix Roma-Berlin-Burgos. Sentat aquest

principi no tenen més que un premi per llur actuació: ésser afusellats per l'esquena.

L'armament que pagava la Generalitat, el que venia de l'estranger consignat a la Conselleria de Defensa, estava gairebé totalment a mans dels «incontrolats». Què s'espera per a processar i exigir les responsabilitats que calguin, als titulars de la Conselleria que han favoregut l'armament de la seva organització, en detriment de la causa antifeixista?

Vista l'actuació dels anomenats «Milicians de Costa», compremem molt bé els motius pels que l'aviació facciosa ha visitat diverses contrades de Catalunya. Ocupats en la «noble» i «enlairada» missió d'assassinar militants d'Esquerra i Socialistes, els «heroics» milicians de costa no es donaven compte de l'arribada dels avions enemics. No hi ha cap recompensa per a aquests fidels complidors de llur deure?

Fatarella, Cadaqués, Port de la Selva, Montesquiú, Vic... tots aquests noms constitueixen la brillant fulla de serveis dels «incontrolats». Cal no oblidar-ho fàcilment.

KIK-OFF

LLIBERTAT CATALANA

La nostra Revolució no és un clam per a millores: és una estructuració de la Catalunya independent que et garanteixi la teva dignitat.

La Revolució organitzada i controlada, vol dir:

I.—Un pla d'actuació que assenyali les etapes de la realització.

II.—Que inflexiblement es realitzaran una després de l'altra.

III.—Que la lentitud i la preparació són la base del triomf.

La teva vocació t'incorporarà al lloc que et correspon. El teu esdevenidor està en relació amb els serveis que lliuris a la col·lectivitat. Només en els companys d'ideal trobaràs una noble amistat i un ajut eficaç. Les crítiques sense bona fe són portades per l'enveja.

L'expressió dels nostres anhels: la realització de la nostra Revolució, la plasmació d'una realitat nacional que no admet l'ésser discutida ni l'ésser mutil·lada, té una via única de concreció:

HA SORTIT EL N.º 3-4 DE

NOVA IBERIA

Revista del Comissariat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya

interessantíssims articles sobre temes culturals, profusió de gravats.

De venda a tots els quioscs i llibreries